

[Graversen]

Men det er ikke så meget de arabiske landes forhold; vi skal diskutere her. Det er palæstinsernes.

Volden er ikke først opstået nu. Jeg oplevede på min tur dernede, at der var en anden form for vold, som gjorde dybere indtryk end knippsalg og brækkede lemmer: Ydmygelsen. Ydmygelsen af de folk, hvis land man har besat, i form af at samle unge, tage deres ID-kort, kaste dem på jorden og lade dem kravle og samle dem op, slag og stokkesving, når man bor i de besatte områder, hvad man selv kan iagttage.

Et meget kort spørgsmål til hr. Arne Melchior: Mener hr. Arne Melchior ikke, at palæstinsenerne har lige så meget ret til et fædreland, til egen stat, som israelerne, som jøderne? Mener hr. Arne Melchior, at militær styrke giver ret til fortsat at besætte andres territorier og ret til oven i købet at bosætte sig på andres territorier?

(Kort bemærkning).

Arne Melchior (CD):

Det er fint, at hr. Anker Jørgensen er glad for, at jeg kan stemme for dagsordenen. Jeg er selv medforslagsstiller til den, hvad hr. Anker Jørgensen jo ikke kan være uvidende om.

Så siger hr. Anker Jørgensen, at Israel har haft lang tid, nemlig tyve år. Det passer ikke, når hr. Anker Jørgensen sammenstiller det med de ti måneder, Sovjetunionen skal bruge – eller tolv, for de starter med to måneder, og så skal de bruge ti til. Det passer ikke, for det er efter forhandlingernes afslutning, Sovjetunionen behøver denne tid. Israel har i 20 år villet forhandle; der har ikke været nogen at forhandle med. Jeg har i min tale før redegjort for, at da der var en at forhandle med, blev der forhandlet, og så blev der sluttet fred, og så blev der betalt prisen for den.

Derfor er sammenligningen med, hvad Sovjet kræver af tid til at trække sig tilbage efter forhandlinger, ubrugelig i forhold til det, Israel ikke har kunnet opnå, nemlig disse forhandlinger.

Det er tillige svar til hr. Graversen. Selvfølgelig er militær styrke ikke ensbetydende med, at man kan tillade sig hvad som helst – det kan man slet ikke være i tvivl om – ligesom jeg er helt enig i, at vold avler vold, og at én uretfærdighed ikke retfærdiggør en anden. Det synes jeg også, hvis hr. Graversen har hørt efter min tale for lidt siden, at han har fået svar på dér.

Så spørger hr. Anker Jørgensen konkret, om bosættelserne mod øst har noget med forsvar at gøre. Ja, jeg tror, det har noget med forsvar at gøre og ikke med annekstion at gøre. Det er derfor, jeg benyttede udtrykket: Ryggen mod havet. Der er den risiko, at i det øjeblik der er en selvstændig stat i Vestbankområdet, kommer der f.eks. russiske våben, forsyninger af forskellige art ind i dette område. Det kan regeringen bare bede om, så må det godkendes internationalt. Der er som bekendt under 20 km i Israel, det man kalder Israels talje, altså mellem det vestligste punkt i Vestbank og Middelhavet, og der er 40 km, tror jeg, til Tel Aviv og noget lignende til Haifa, og Jerusalem vil være omringet på tre sider.

Det er en ægte frygt, som jeg er sikker på at hr. Anker Jørgensen, med den fortid jeg ved han har, og hans fornemme måde at opføre sig på og tænke på, ville føle også for sig og sine børn og sin familie og sine landsmænd, hvis han var i en tilsvarende situation. Heldigvis er han det ikke.

Det er altså ud fra denne situation, at forholdet skal forstås.

(Kort bemærkning).

Pelle Voigt (SF):

Jeg synes, debatten her i dag understreger meget klart, at der ikke er nogen, der sætter spørgsmålstegn ved staten Israels ret til at eksistere, til israelernes ret til at have en selvstændig stat, til at have deres eget flag, til at have deres eget pas, til at have deres egen regering. Hr. Arne Melchior har heroppe fra talerstolen – ganske vist med visse reservationer og skepsis – udtrykt forståelse for de unge palæstinsere, som ikke har noget af dette.

Det, jeg godt kunne tænke mig at spørge hr. Arne Melchior om, er: Hvis der kan slutes fred på basis af gensidig anerkendelse, går hr. Arne Melchior så ind for, at palæstinsere skal have fuldstændig de samme rettigheder som israelerne, altså retten til en selvstændig stat, retten til selv at vælge deres politiske repræsentanter, retten til at bestemme, hvordan deres flag skal se ud? Eller er det sådan, at der er to slags mennesker i denne verden, hvoraf nogle har mere ret end andre, nogle har ret til at være finere end andre, nogle har ret til at være herskende, og andre har ret til at være beherskede?